paa Romney, der sandsynligvis har hørt det meste af deres Samtale. Han staar bleg og stille som en Statue:

„Hvis Kvinders ømme Ord gør Mænd saa blege,
hvor maa han da ej elske hende højt."

Bryllupsdagen kommer, Kirken fyldes af en mærkelig blandet Forsamling, da Romney har indbudt saavel Beboerne af Londons Fattigkvarterer som Aristokratiet, de sidste har Lady Waldemar kun med stor Anstrengelse formaaet til at komme; de har indfundet sig i god Tid for at sikre sig Plads, de fattige derimod kommer sent.

„De blinde, halte, sorrigfulde, syge
og endnu værre, ret som Vædsken af
det sociale Kræftsaar frem sig pressed'
ustandselig. Vi saa dem sive ind
i Kirken lig en mørk og langsom Blodstrøm.
De stolte Adelsdamer rejste sig
fra deres Sæder for at se det Syn;
af Frygt var nogle blege, andre rødmed'
af harmfuld Vrede; somme skjulte Smil,
der krused' deres fine Rosenlæber,
men ikke sømmed' sig paa dette Sted,
med parfurmerte Kniplingstørklæder,
mens andre veksled' Blikke med et Gys,
der bragte deres Atlask til at knitre.

Der hviskes og kritiseres, man venter længe; men pludselig opstaar der Uro i Kirken, man ser Romney træde frem, dødbleg, med et Brev, han lige har modtaget, i Haanden. Han meddeler, at der bliver intet Bryllup, Marian har pludselig taget sit Ord tilbage og er borte, ingen ved hvor. Forbitrede Raab fra Pøblen afbryder ham, Mængden er rasende, men Politiet kommer, „falder som en Tordenregn over Ildebrand" og rydder Kirken. Af Marians Brev, som Aurora siden faar at læse, fremgaar det, at hun forlader ham af Kærlighed, af en Frygt, nogen pludselig har vakt hos hende, for at han skal komme til at fortryde dette Ægteskab. Alle Efterforskninger er forgæves, Romney opgiver omsider at finde hende og fordyber sig ganske i sine filantropiske Bestræbelser; bl. a. omdanner han Leigh Hall til et Falansteri. Dette hører Aurora gennem andre, thi i et Par Aar ser hun ham slet ikke. Det smerter hende; hun føler sig ensom og forladt, men bebrejder sig det og strider imod.